

म द तका सागरबाट पद्मगुणा मदत लिने विधि

आज बापदादाले आफ्ना चारैतिरका हिम्मतवान बच्चाहरूलाई देखिरहनु भएको छ। सुरुदेखि अहिलेसम्म हरेक ब्राह्मण आत्माहरू हिम्मतको आधारमा बापदादाको मदतका पात्र बनेका छन् र ‘हिम्मत बच्चाहरूको मदत बाबाको’ वरदान प्रमाण पुरुषार्थमा नम्बरवार अगाडि बढिरहेका छन्। बच्चाहरूको एक कदमको हिम्मत र बाबाको पद्म कदमको मदत हरेक बच्चाहरूलाई मिल्छ किनकि यो बापदादाको प्रतिज्ञा भन, वर्सा भन सबै बच्चाहरू प्रति हो र यही श्रेष्ठ र सहज प्राप्तिको कारणले नै ६३ जन्मका निर्बल आत्माहरू बलवान बनेर अगाडि बढ्दै गइरहेका छन्। ब्राह्मण जन्म लिनासाथ पहिलो हिम्मत कुनचाहिँ धारण गर्यो? पहिलो हिम्मत त असम्भवलाई सम्भव गरेर देखायो, पवित्रताको विशेषतालाई धारण गर्यो। हिम्मतका साथ दृढ संकल्प गर्यो— म पवित्र बन्न नै छु भन्यौ र बाबाले पनि पद्मगुणा मदत दिनु भयो, तिमी आत्मा अनादि-आदि पवित्र थियो र अनेक पटक पवित्र बनेका छौ र बनिरहने छौ। नयाँ कुरा होइन। अनेक पटकको श्रेष्ठ स्थितिलाई फेरि केवल दोहोर्याइ रहेका छौ। अहिले पनि तिमी पवित्र आत्माहरूका भक्तहरूले तिम्रो जड चित्रको अगाडि पवित्रताको शक्ति मागिरहन्छन्, तिम्रो पवित्रताका गीत गाइरहन्छन्। साथ-साथै तिम्रो पवित्रताको निशानी हरेक पूज्य आत्माहरू माथि लाइटको ताज पनि छ। यसरी स्मृतिद्वारा समर्थ बनाउनु भयो अर्थात् बाबाको मदतले तिमी निर्बलबाट बलवान बन्यौ। यति बलवान बन्यौ जुन विश्वलाई चुनौति दिन निमित्त बनेका छौ र भन्छौ— हामीले विश्वलाई पावन बनाएर नै देखाउँछौं! निर्बलबाट यति बलवान बन्यौ जुन दवापरका प्रसिद्ध ऋषि-मुनि महान् आत्माहरूले जुन कुरालाई खण्डित गरिरहेका छन् भन्छन्— प्रवृत्तिमा रहेर पवित्र रहन असम्भव छ र स्वयं आजकलको समय प्रमाण आफ्नो लागि पनि कठिन सम्झन्छन् तर तिमीहरूले उनीहरूको अगाडि स्वाभाविक रूपले वर्णन गर्छौ— यो त आत्माको अनादि, आदि निजी स्वरूप हो, यसमा मुश्किल के छ? यसलाई भनिन्छ हिम्मत बच्चाहरूको, मदत बाबाको। असम्भव सहज अनुभव भयो र भइरहेको छ। जति तिनीहरूले असम्भव भन्छन्, त्यति तिमीहरूले अति सहज भन्छौ। त्यसैले बाबाले ज्ञानको शक्तिको मदत र यादद्वारा आत्माको पावन स्थितिको अनुभूतिको शक्तिको मदतले परिवर्तन गरिदिनु भयो। यो हो पहिलो कदमको हिम्मतमाथि बाबाको पद्मगुणा मदत।

त्यसैगरी मायाजित बन्नको लागि चाहे जतिसुकै भिन्न-भिन्न रूपले सुरुदेखि अहिलेसम्म माया आक्रमण गर्न आइरहेको छ, कहिले रोयल रूपले आउँछ, कहिले प्रख्यात देखिने रूपमा आउँछ, कहिले गुप्त रूपमा आउँछ र कहिले बनावटी ईश्वरीय रूपमा आउँछ। ६३ जन्म मायाको साथी बनेर रहेका छौ। यस्ता पक्का साथीहरूलाई छोड्न पनि मुश्किल हुन्छ त्यसैले भिन्न-भिन्न रूपले त्यो पनि आक्रमण गर्न बाध्य हुन्छ र तिमीहरू यहाँ मजबूत हुन्छौ। त्यति आक्रमण हुँदा पनि जो हिम्मतवान बच्चाहरू छन् र बाबाको पद्मगुणा मदतका पात्र बच्चाहरू छन्, मदतको कारणले मायाको आक्रमणलाई चुनौति दिन्छन् र भन्छन्— तिम्रो काम हो आउनु र हाम्रो काम हो विजय प्राप्त गर्नु। आक्रमणलाई खेल सम्झन्छौ, मायाको बाघको रूपलाई कमिला सम्झन्छौ किनकि जानेका छौ— यो मायाको राज्य अब समाप्त हुनेवाला छ र हामी अनेक पटकका विजयी आत्माहरूको विजय १०० प्रतिशत निश्चित छ। त्यसैले यही निश्चयको नशाले बाबाको पद्मगुणा मदतको अधिकार प्राप्त गराउँछ। त्यसैले जहाँ हिम्मत बच्चे, मदत सर्वशक्तिमान् बाबा हुनुहुन्छ त्यहाँ असम्भवलाई सम्भव बनाउनु वा मायालाई, विश्वलाई चुनौति दिनु कुनै ठूलो कुरा होइन। यस्तो सम्झन्छौ नि?

बापदादाले यो रिजल्ट हेरिरहनु भएको थियो— सुरुदेखि अहिलेसम्म हरेक बच्चाहरू हिम्मतको आधारमा मदतको पात्र बनेर कहाँसम्म सहज पुरुषार्थी बनेर अगाडि बढेका छन्, कहाँसम्म पुगेका छन्? के देख्नु भयो होला? बाबाको मदत अर्थात् दाताको देन, वरदाताको वरदान त सागर समान छ। तर सागरबाट लिने बच्चाहरू सागर समान भरपुर बनेर कसैले अरुलाई पनि बनाइरहेका छन् र कुनै बच्चा मदतको विधि नजानेर मदत लिनुको साटो आफ्नै मेहनतमा कहिले तीव्रगति, कहिले निराशाको खेलमा तल-माथि भइरहेका छन्। कुनै बच्चाहरू कहिले मदत, कहिले मेहनतमा हुन्छन्। धेरै समय मदत पनि लिन्छन् तर कहिलेकाहीँ अलबेलापनको कारणले मदतको विधिलाई समयमा भुल्छन् र हिम्मत राख्नुको साटो अलबेलाको कारणले अभिमानमा आउँछन्। भन्छन्— म त

सदा पवित्र छँदै छु, बाबाले मलाई मदत नगरे कसलाई गर्नुहुन्छ, बाबा बाँधिनु भएको छ। यो अभिमानको कारणले हिम्मतद्वारा मदत लिने विधिलाई भुल्छन्। अलबेलापनको अभिमान र स्वयं प्रति अटेन्शन दिने अभिमानले मदतबाट बञ्चित गरिदिन्छ। सम्झन्छन् अब त धेरै योग लगाइयो, जानी आत्मा पनि बनियो, योगी आत्मा पनि बनियो, सेवाधारी पनि बनियो, सेन्टर इन्चार्ज पनि बनियो, सेवाको राजधानी पनि बन्यो, प्रकृति पनि सेवा योग्य बन्यो, आरामले जीवन बिताइरहेको छु। यो हो अटेन्शन दिनमा अलबेलापन। त्यसैले जबसम्म जिउनु छ तबसम्म पढाइ र सम्पूर्ण बन्नको लागि अटेन्शन दिनु छ र बेहदको वैराग्य वृत्तिको लागि पनि अटेन्शन दिनु छ— यसलाई भुल्छन्। ब्रह्मा बाबालाई देख्यो, अन्तिम सम्पूर्ण कर्मातीत स्थितिसम्म स्वयंमाथि र सेवामा, बेहदको वैराग्य वृत्तिमा, विद्यार्थी जीवनको रीतिले अटेन्शन दिएर निमित्त बनेर देखाउनु भयो। आदिदेखि अन्त्यसम्म हिम्मतमा रहनु भयो, हिम्मत दिलाउने निमित्त बन्नुभयो। तब त बाबाको नम्बरवन मदतको पात्र बनेर नम्बरवन प्राप्तिलाई प्राप्त गर्नुभयो। भविष्य निश्चित भएर पनि अलबेलामा रहनु भएन। सदा आफ्नो तीव्र पुरुषार्थको अनुभव बच्चाहरूको अगाडि अन्त्यसम्म सुनाइरहनु भयो। मदतको सागरमा यसरी समाहित हुनु भयो जुन अहिलेसम्म पनि बाबा समान हरेक बच्चाहरूलाई अव्यक्त रूपले पनि मदतगार हुनुहुन्छ। यसलाई भनिन्छ— एक कदमको हिम्मत र पदमगुणा मदतको पात्र बन्नु।

त्यसैले बापदादाले हेरिरहनु भएको थियो— कति बच्चाहरू मदतको पात्र भएर पनि मदतबाट बञ्चित किन रहन्छन्? यसको कारण सुनाउनु भयो— हिम्मतको विधिलाई भुलेको कारणले र अभिमान अर्थात् अलबेलापन र स्वमाथि अटेन्सनको कमी भएको कारणले। विधि पुगेन भने वरदानबाट बञ्चित रहन्छौं। सागरको बच्चा भएर पनि साना-साना तलाउ बन्छन्। जसरी तलाउको पानी स्थिर हुन्छ, त्यस्तै पुरुषार्थको बीचमा स्थिर हुन्छन् त्यसैले कहिले मेहनत, कहिले मोजमा रहन्छन्। आज हेर्दा धेरै मोजमा हुन्छन्, भोलि सानो पत्थरको कारणले त्यसलाई हटाउने मेहनतमा लागेका हुन्छन्। पहाड पनि हुँदैन, सानो पत्थर हुन्छ। छन् महावीर पाण्डव सेना तर सानो पत्थर पनि पहाड बन्छ। त्यही मेहनतमा लाग्छन्। अनि धेरै हाँसाउँछन्। यदि कसैले तिनीहरूलाई— यो त सानो ढुङ्गा हो भनेमा धेरै हाँसोको कुरा के भन्छन्? तिमीहरूलाई के थाहा, तिम्रो अगाडि आयो भने थाहा पाउँछौं। बाबालाई भन्छन्— हजुर त हुनुहुन्छ नै निराकार, हजुरलाई के थाहा? ब्रह्मा बाबालाई पनि भन्छन्— हजुरलाई त बाबाको लिफ्ट मिलेको छ, हजुरलाई के थाहा। धेरै राम्रा-राम्रा कुरा गर्छन्। तर यसको कारण हो सानो भूल। हिम्मतले बच्चे मदत खेप्दा— यो रहस्यलाई भुल्छन्। यो ड्रामाको एक गहन कर्मको गति हो। हिम्मतले बच्चा मदत खेप्दा, यदि यो विधि विधानमा हुँदैनथ्यो भने सबै विश्वका पहिला राजा बन्थे। एउटै समयमा सबै गद्दीमा बस्छन् र? नम्बरवार बन्ने विधान यो विधिको कारणले नै बन्छ। नत्र सबैले बाबालाई गुनासो गर्थे— ब्रह्मालाई किन पहिलो नम्बर बनाइयो, हामीलाई पनि त बनाउन सकिन्थ्यो? त्यसैले यो ईश्वरीय विधान ड्रामा अनुसार बनेको छ। निमित्त मात्र यो विधान निश्चित छ— एक कदम हिम्मतको र पदम कदम मदतको। मदतको सागर भएर पनि यो विधानको विधि ड्रामा अनुसार निश्चित गरिएको छ। त्यसैले जति चाहन्छौं हिम्मत राख र मदत लेऊ। यसमा कमी हुनु हुँदैन। चाहे एक वर्षको बच्चा होस्, चाहे ५० वर्षको बच्चा होस्, चाहे समर्पित होस्, चाहे प्रवृत्तिवाला होस्— अधिकार समान छ। तर विधिद्वारा प्राप्ति हुन्छ। त्यसैले ईश्वरीय विधानलाई बुझ्यौं नि?

हिम्मत त धेरै राम्रो राखेका छौं। यहाँसम्म पुग्ने पनि हिम्मत राख्छौं तब त पुग्छौं नि। बाबाको बनेका छौं त्यसमा पनि हिम्मत राख्यौं त्यसैले त बन्यौं। सदा हिम्मतको विधिले मदतको पात्र बनेर चल्नु र कहिलेकाहीं विधिद्वारा सिद्धि प्राप्त गर्नु— यसमा फरक पर्न जान्छ। सदा हर कदममा हिम्मतद्वारा मदतको पात्र बनेर नम्बरवन बन्ने लक्ष्य राख। नम्बरवन एक ब्रह्मा बन्नुहुन्छ तर प्रथम श्रेणीमा अरु संख्या हुन्छ त्यसैले नम्बरवन भनिन्छ। बुझ्यौं? प्रथम श्रेणीमा त आउन सक्छौं नि? यसलाई पनि भनिन्छ— नम्बरवनमा आउनु। कुनै समय बच्चाहरूको अलबेलापनको लीला सुनाउँला? धेरै राम्रो लीला गर्छन्। बापदादाले त सदा बच्चाहरूको लीला देखिरहनु हुन्छ। कहिले तीव्र पुरुषार्थको लीला पनि देख्नुहुन्छ, कहिले अलबेलापनको लीला पनि देख्नु हुन्छ। अच्छा।

कर्नाटकवालाको विशेषता के हो? हरेक जोनको आ-आफ्नो विशेषता छ। कर्नाटकको आफ्नो धेरै राम्रो भाषा छ— भावनाको भाषामा होसियार छन्। त्यसो त हिन्दी कम बुझ्छन् तर कर्नाटकको विशेषता हो भावनाको भाषामा नम्बरवन छन्, त्यसैले भावनाको फल सदा मिलिरहन्छ। अरु केही नबोले पनि सदा बाबा-बाबा भनिरहन्छन्। यो भावनाको श्रेष्ठ भाषालाई जानेका छन्। भावनाको धरती हो नि। अच्छा।

चारैतिरका हिम्मतवान बच्चाहरूलाई, सदा बाबाको मदत प्राप्त गर्ने पात्र आत्माहरूलाई, सदा विधानलाई जानेर विधिद्वारा सिद्धि प्राप्त गर्ने श्रेष्ठ आत्माहरूलाई, सदा ब्रह्मा बाबा समान अन्त्यसम्म पढाइ र पुरुषार्थको विधिमा चल्ने श्रेष्ठ, महान बाबा समान बच्चाहरूलाई बापदादाको याद-प्यार एवं नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमनिङ्ग, नमस्ते।

पार्टीहरूसँग अव्यक्त बापदादाको भेटघाट

१) आफूलाई डबल लाइट फरिश्ता अनुभव गर्छौं? डबल लाइट स्थिति फरिश्तापनको स्थिति हो। फरिश्ता अर्थात् लाइट। बाबाको बनेपछि सारा बोझ बाबालाई दियो नि? बोझ हल्का भयो त्यसैले फरिश्ता भयो। बाबा आउनु भएको हो नै बोझ समाप्त गर्नको लागि। त्यसैले जब बाबा बोझ समाप्त गर्नेवाला हुनुहुन्छ भने तिमिहरू सबैले बोझ समाप्त गर्नु नि? कुनै सानो पोको लुकाएर राखेका त छैनौं? सबैथोक दियो वा थोरै समयको लागि राखेका छौं? थोरै पुरानो संस्कार छ वा त्यो पनि खतम भयो? पुरानो स्वभाव, पुरानो संस्कार यो पनि त खजाना हो नि। त्यो पनि दियो? यदि अलिकति पनि रहेको छ भने माथिबाट तल ल्याउँछ, फरिश्ता बनेर उड्तीकलाको अनुभव गर्न दिँदैन। कहिले माथि त कहिले तल ल्याउँछ त्यसैले बापदादाले भन्नुहुन्छ— सबै देऊ। यो रावणको सम्पत्ति हो नि। रावणको सम्पत्ति आफूसँग राख्यौं भने दुःख नै पाउँछौं। फरिश्ता अर्थात् अलिकति पनि रावणको सम्पत्ति नभएको। पुरानो स्वभाव वा संस्कार आउँछ नि? भन्छौं नि— चाहाना त थिएन, तर भयो, गरियो अथवा हुन जान्छ। त्यसैले यसबाट सिद्ध हुन्छ— सानो पोको आफूसँग राखेका छौं। फोहोर-मैलाको पोको छ। त्यसैले सदाको लागि फरिश्ता बन्नु— यही ब्राह्मण जीवन हो। बितेको कुरा समाप्त भयो। पुरानो खाता भस्म गर्नु। अब नयाँ कुरा छ, नयाँ खाता छ। यदि अलिकति पनि पुरानो कर्जा रहेको छ भने सदा मायाको बिमारी लागिरहन्छ किनकि कर्जालाई मर्ज (बिमारी) भनिन्छ त्यसैले सारा खाता समाप्त गर। नयाँ जीवन मिलिसक्यो त्यसैले पुरानो सबै समाप्त।

२) सदा 'वाह-वाह' को गीत गाउनेहरू हौं नि? 'हाय-हाय' को गीत समाप्त भयो र अब 'वाह-वाहको' गीत सदा मनले गाइरहन्छौं। जुनसुकै पनि श्रेष्ठ कर्म गर्दा अब मनबाट के निस्कन्छ? वाह मेरो श्रेष्ठ कर्म! अथवा वाह श्रेष्ठ कर्म सिकाउनेवाला! अथवा वाह श्रेष्ठ समय, श्रेष्ठ कर्म गराउनेवाला! त्यसैले सदा 'वाह-वाह' को गीत गाउने आत्मा हौं नि? कहिलेकाहीं गल्तीले 'हाय' त निस्कँदैन? हाय, यस्तो के भयो? होइन। अब कुनै दुःखको दृश्य देखेर पनि 'हाय' शब्द निस्कनु हुँदैन। हिजो 'हाय हाय' को गीत गाउँथ्यौं र आज 'वाह, वाह' को गीत गाउँछौं। यति फरक आइसक्यो! यो कसको शक्ति हो? बाबाको वा ड्रामाको? (बाबाको) बाबा पनि त ड्रामाको कारणले आउनु भयो नि। त्यसैले ड्रामा पनि शक्तिशाली भयो। यदि ड्रामामा पार्ट नभए बाबाले पनि के गर्नु हुन्थ्यो? बाबा पनि शक्तिशाली हुनुहुन्छ र ड्रामा पनि शक्तिशाली छ। त्यसैले दुवैको गीत गाइराख— वाह ड्रामा, वाह! जुन सपनामा पनि थिएन, त्यो साकारमा भयो। घर बसेरै सबै मिल्यो। घरमै बसेर यति भाग्य मिल्यो त्यसैले यसलाई भनिन्छ— डायमण्ड लट्टी।

३) संगमयुगी स्वराज्य अधिकारी आत्मा बनेका छौं? हरेक कर्मन्द्रियमाथि आफ्नो राज्य छ? कुनै कर्मन्द्रियले धोका त दिँदैन? कहिलेकाहीं संकल्पमा त हार हुँदैन? कहिलेकाहीं व्यर्थ संकल्प त चल्दैन? 'स्वराज्य अधिकारी आत्मा हुँ'— यो नशा र निश्चयले सदा शक्तिशाली बनेर मायाजित बन्छौं। स्वराज्य अधिकारी आत्माहरू सहजयोगी, निरन्तर योगी बन्न सक्छन्। स्वराज्य अधिकारीको नशा र निश्चयले अगाडि बढ्दै जान्छ। माताहरू नष्टोमोह भयो वा मोह छ? पाण्डवहरूलाई कहिलेकाहीं क्रोधको अंश रूपमा जोश आउँछ? कहिलेकाहीं कसैले अलिकति तलमाथि गर्नु भने क्रोध आउँछ? अलिकति सेवाको मौका कम भयो, अर्कोलाई धेरै मिल्यो भने बहिनीहरू माथि थोरै जोश आउँछ— यस्तो किन गर्छन्? हेर्नु— परीक्षा आउने छ किनकि थोरै पनि देह-अभिमान आयो भने त्यसपछि जोश अथवा क्रोध सजिलै आउँछ। त्यसैले सदा स्वराज्य अधिकारी अर्थात् सदा निरहंकारी सदा निर्माण बनेर सेवाधारी बन्नु छ। मोहको बन्धन पनि खतम गर्नु छ। अच्छा।

वरदान:- बाबा समान आफ्ना ह र बोल ी र कर्मलाई यादगार बनाउने दिलतख्तनशीन सो राज्य तख्तनशीन भव जसरी बाबाद्वारा जुन पनि बोली निस्कन्छन् ती यादगार बन्छन्, त्यसैगरी जो बाबा समान छ, उसले जे बोल्छ त्यो सबैको दिलमा समाहित हुन्छ अर्थात् यादगार बन्छ। उसले जुन आत्मा प्रति संकल्प गर्छ त्यो उसको दिलमा लाग्छ। उसका दुई शब्द पनि दिललाई आराम दिने खालका हुन्छन्।

ऊसँग समीपताको अनुभव हुन्छ त्यसैले उसलाई सबैले आफ्नो सम्झन्छन्। यस्ता समान बच्चाहरू
नै दिलतख्तनशीन सो राज्य तख्तनशीन बन्छन्।

स्लोगन:- आफ्नो उड्ती कलाद्वारा हर समस्यालाई बिना कुनै रोकावट पार गर्ने उड्ता पंछी बन।